

Arrest

nr. 297 197 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Tajikstam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd 15 jaar geleden geboren in Qalatak (provincie Laghman, district Qarghayi). Daar woonde u ook uw hele leven tot uw vertrek uit Afghanistan. U hebt twee oudere broers, M.(...) en A.(...), en twee zussen, A.(...) en B.(...). U werkte in Afghanistan als landbouwer.

Uw broer M.(...) begon in 1385 (21 maart 2006-20 maart 2007) te werken voor de Afghaanse Nationale Politie. Vervolgens werkte hij tweeënhalf jaar voor de Afghaanse Lokale Politie, om daarna een training van twee maand te doorlopen bij het Afghaanse Nationale Leger. Na die training kondigde hij op een ochtend telefonisch aan dat hij die avond naar huis zou komen. Hij kwam echter niet naar huis.

De avond van diezelfde dag kwamen vier of vijf taliban naar uw huis om te vragen naar uw broer. U en uw broer A.(...) zagen dat zij uw vader aan het slaan waren en grepen in. In het daaropvolgende gevecht scheurde u de kledij van een talib. De taliban werden hierdoor nog bozer. Uw moeder en zussen schreeuwden en de burens kwamen ter plaatse. U en A.(...) slaagden erin zich te verschansen bij de burens. Na ongeveer een halfuur bij de burens, ging u naar uw maternale oom. Met zijn auto bracht hij jullie naar Kabul. De volgende dag vertrok u uit Afghanistan.

U reisde via Pakistan naar Iran, waar u één maand verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Turkije, waar u tweeënhalve maand bleef om dan via Griekenland en Noord-Macedonië naar Servië te trekken, waar u zeven maanden in het Preshovkamp verbleef. Via een onbekend land of meerdere onbekende landen bereikte u Oostenrijk, en via nog eens één of meerdere onbekende landen trok u naar België. U betrad het Belgische grondgebied op 12 februari 2022 om er op 14 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer, die alle kopieën zijn: uw eigen taskara (Afghaans identiteitsdocument), de legerbadge van uw broer M.(...) en diens bankkaart, diverse certificaten van diens werk, diverse foto's van M.(...) tijdens zijn werk, een dreigbrief van de taliban, de taskara van uw broer M.(...), en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 28 februari 2007 (zie bijlage 26). Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat u in Oostenrijk internationale bescherming aanvroeg met 1 januari 2002 als geboortedatum (antwoord Dublincel Oostenrijk p 1). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 februari 2022 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van 2 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2002 (zie bijlage 26). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vast aan uw minderjarigheid. U stelde zelfs dat u vijftien jaar oud bent, hetgeen zou neerkomen op een geboortedatum die nog later ligt dan die dewelke u bij registratie liet vastleggen (CGVS p 6).

Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U legt een kopie van uw taskara voor. Aangezien het om een fotokopie gaat die met enig knip- en plakwerk eenvoudig vervalst kan worden, kan hieraan geen bewijskracht worden toegekend in het licht van de medische leeftijdstest. Behalve uw leeftijd wordt in deze beslissing verder niet betwist wie u bent en waar u vandaan komt. De taskara heeft dan ook geen verdere bewijswaarde voor uw verzoek.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat uw broer M.(...) een lange carrière bij de Afghaanse veiligheidsdiensten heeft gehad, opeenvolgend bij de Nationale Politie, Lokale Politie en het Nationale Leger.

Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over uw broers carrière bij het leger, benadrukt u onmiddellijk dat u toen jong was. U kan niet meer vertellen dan dat hij werd meegenomen naar gevechten en dat hij werkte op de luchthaven van Laghman. U kan desgevraagd niet vertellen wat M.(...) dagelijks moest doen (CGVS p 11). U kan slechts bijzonder vaag vermelden dat hij cursussen volgde om tegen de taliban te leren vechten. U weet bovendien niet waar hij die cursussen volgde (CGVS p 12). Uw verklaringen zijn op dit punt ambigu, aangezien u enerzijds stelt dat M.(...) op de luchthaven van Laghman werkte en werd meegenomen naar gevechten (CGVS p 11), maar tegelijk suggereert dat hij niet veel verder geraakte dan zijn opleiding, aangezien hij na de afronding van zijn cursussen reeds verdween (CGVS p 12). Gevraagd om te verduidelijken of uw broer er al dan niet aan toe kwam om daadwerkelijk de job uit te voeren, houdt u het bij een herhaling van uw bijzonder vage stelling dat uw broer de opleiding volgde en toen op weg naar huis vermist geraakte (CGVS p 12).

Over M.(...)s voorgaande job bij de lokale politie bent u evenzeer bijzonder vaag, hetgeen verbazingwekkend is aangezien hij die job erg dichtbij uw eigen woonplaats uitoefende (CGVS p 12). Gevraagd om in zoveel mogelijk detail te vertellen over dat werk, stelt u dat u alles al verteld hebt (CGVS p 13), terwijl u tot op dat moment slechts vragen had gekregen betreffende M.(...)s periode bij het leger.

Ook bij verdere vragen over M.(...)s werk bij de lokale politie komt u niet verder dan te stellen dat M.(...) 'bij de post was' en daar 'zijn werk uitvoerde', dat hij 'vocht tegen vijanden'. De minste vraag om meer uitleg, zoals bijvoorbeeld over de gevechten die u vermeldde of over M.(...)s collega's, leidt tot het ontwijkende antwoord dat u zelf niet in dienst was. U kan niet het minste beeld schetsen van de houding van uw dorpsgenoten tegenover M.(...)s tewerkstelling. U kan geen enkele anekdote oprakelen uit de carrière van uw broer bij de lokale politie. De enige specifieke informatie die u kan verschaffen bestaat erin dat u de namen van twee commandanten van uw broer kan noemen (CGVS p 13-14).

Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over M.(...)s periode bij de nationale politie antwoordt u andermaal ontwijkend dat u daarover al alles hebt verteld (CGVS p 14), hoewel u op dat moment nog nagenoeg geen vragen over die periode had gekregen. Ook over deze fase van de carrière van uw broer schieten uw verklaringen tekort. U kan niet zeggen welke taken uw broer uitvoerde bij de nationale politie (CGVS p 14). Over zijn collega's of oversten kan u niets zeggen, noch bent u in staat een anekdote uit die periode aan te halen (CGVS p 14).

U heeft dus geenszins aannemelijk weten te maken dat uw oudere broer M.(...) een lange staat van dienst had bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Als u daadwerkelijk een broer had die jarenlang een carrière uitbouwde bij diverse veiligheidsdiensten en als u zelf het land moest ontvluchten ten gevolge van die tewerkstelling, kan toch worden verwacht dat u hierover meer in detail en op een meer geloofwaardige wijze kan vertellen. U staat bovendien nog in contact met uw familie (CGVS p 16-17), die u meer uitleg zouden kunnen verschaffen.

Zowel uzelf (CGVS p 11) en uw advocaat (CGVS p 23) halen aan dat uw gebrekkige verklaringen te wijten zijn aan het feit dat u jong was toen uw broer zijn carrière uitbouwde. Hier dient te worden opgemerkt dat uw misleidende verklaring dat u geboren bent in 2007 of zelfs nog later (CGVS p 6) niet enkel neerkomt op identiteitsfraude, maar een wezenlijke impact heeft op de inhoud en geloofwaardigheid van uw verklaringen. U bent volgens de medische leeftijdstest ten laatste geboren in 2002 (beslissing Dienst Voogdij p 2) en was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan begin 2021 (DVZ p 12) dus al minstens rond de 19 jaar oud. Het idee dat u een onwetend kind was in de jaren voorafgaand aan uw vertrek, raakt dus kant noch wal.

De documenten die u neerlegt ter staving van het professionele profiel van uw broer kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt kopieën neer van de legerbadge van uw broer M.(...) en diens bankkaart, diverse certificaten van diens werk, alsook diverse foto's van uw broer tijdens zijn werk. U kan echter geen enkele foto neerleggen van uzelf met uw broer (CGVS p 16). Uw familieband met de persoon op de foto's en documenten is dus geenszins aangetoond.

Bovendien gaat het steeds om kopieën, die eenvoudig te vervalsen zijn. Dat u niet in staat bent enige inhoudelijke uitleg te verschaffen bij de foto's die u zelf voorlegt (CGVS p 15-16), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer en de foto's die u ter staving daarvan overmaakt.

Uw gehele vluchtrelaas is gestoeld op de premisse dat uw oudere broer M.(...) bij verschillende Afghaanse orde en veiligheidsdiensten werkte en daarom gezocht werd door de taliban, waarop zij naar uw huis kwamen (CGVS p 17-18). Aangezien u dat profiel geenszins aannemelijk hebt weten te maken, komt de geloofwaardigheid van alle feiten die uit die tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid meteen ook op losse schroeven te staan. Toch bevat uw vluchtrelaas zelf ook verscheidene tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantasten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen bij het CGVS op verscheidene punten markante verschillen vertonen met die dewelke u eerder aflegde bij de DVZ. Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de reeds wankele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo stelde u bij het CGVS dat de taliban naar uw huis kwamen om uw oudste broer M.(...) op te eisen (CGVS p 17). Expliciet gevraagd of dat hun enige eis was, stelt u van wel (CGVS p 19-20). Bij de DVZ verklaarde u echter dat de taliban niet naar M.(...), maar naar uzelf en naar uw oudere broer A.(...) kwamen vragen, waarop uw ouders hen verzochten u en A.(...) niet mee te nemen aangezien M.(...) reeds verdwenen was (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Toen deze tegenstrijdigheid aan u werd voorgelegd, stelde u dat u bij het CGVS en de DVZ identieke verklaringen aflegde en dat de contradictie wellicht te wijten was aan de tolk op de DVZ (CGVS p 22). Er dient echter te worden opgemerkt dat u uw verklaringen bij de DVZ ondertekende en dat u geen enkel probleem bij de DVZ meldde toen u daartoe de kans gegeven werd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (p 3).

Ook de eigenlijke reden waarom de taliban u in het vizier namen, vertoont markante verschillen met uw verklaringen bij de DVZ. Zelfs indien u aannemelijk had kunnen maken dat u een broer bij het nationale leger had, quod non, blijft de vraag nog steeds waarom u persoonlijk in het vizier van de taliban kwam. Volgens uw verklaringen bij het CGVS waren zij immers enkel op zoek naar M.(...) (CGVS p 17).

Toen deze vraag aan u gesteld werd, vatte u het bezoek van de taliban andermaal samen en stelde u dat u de kleren van een talib scheurde, waarop die talib erg boos werd en u duidelijk maakte dat u niet met rust gelaten zou worden. Gevraagd of deze gescheurde kleren daadwerkelijk de reden waren dat u moest vluchten, bevestigde u tot twee maal toe dat dit inderdaad het geval was (CGVS p 20).

U sprak bij de DVZ echter nooit over de gescheurde kleren van de talib (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Dat u de eigenlijke aanleiding tot uw vrees niet vermeldde tijdens uw eerste interview, plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U kan evenmin uitleggen waarom de taliban überhaupt zo zwaar tilden aan deze gescheurde kleren. Het is immers opmerkelijk dat de taliban u zouden vervolgen louter omdat u in een handgemeen schade toebrengt aan kledij, temeer aangezien toch kan worden verwacht dat kleerscheuren voorkomen in dit soort gewelddadige situaties.

U werd hieromtrent tot twee keer toe om verduidelijking gevraagd, en twee keer benadrukte u dat u al vermoord zou geweest zijn als het land niet was ontvlucht (CGVS p 21). Dit ontwijkende antwoord biedt echter geen verduidelijking over de vraag waarom de taliban eenvoudige kleerscheuren zo'n zwaarwichtige kwestie vonden.

Bovendien hebt u of uw familie nooit naar een andere oplossing gezocht dan een vlucht (CGVS p 20). Aangezien de Pashtounse cultuur, waarvan u deel uitmaakt, gekenmerkt wordt door conflictoplossings- en overlegmechanismen, valt moeilijk te begrijpen waarom een weinig zwaarwegende kwestie zoals deze niet op een minder drastische wijze kon worden opgelost.

Wat betreft deze redenering dient ook te worden opgemerkt dat u vermeldde dat uw oudere broer A.(...) niet verantwoordelijk was voor het scheuren van de kleren van een talib (CGVS p 20). Gevraagd waarom hij zich dan de toorn van de taliban op de hals haalde en het land moest ontvluchten, stelt u dat dit kwam omdat jullie in deze situatie beiden probeerden jullie vader te redden (CGVS p 20).

Niet alleen is dit motief volkomen tegenstrijdig met uw eerdere nadruk op de gescheurde kleren, het valt ook moeilijk te verenigen met de vaststelling dat uw vader aan het gevecht ontkwam en zich nog steeds levend en wel in uw dorp Qalatak bevindt (CGVS p 9). Als het voor de taliban daadwerkelijk zo'n doorn in het oog was dat jullie de verdediging van jullie vader opnamen, lijkt het logisch dat zij hem niet zomaar met rust zouden laten nadien.

Gevraagd waarom uw vader in het dorp kon blijven wonen en jullie moesten vluchten, stelt u dat hij oud is (CGVS p 21). Deze verklaring strookt echter geenszins met uw eigenlijke relaas, waarin de taliban er niet voor terugdeinsden uw vader hard aan te pakken (CGVS p 17) en uw verklaring dat uw broer A.(...) moest vluchten voor de taliban enkel omdat hij uw vader verdedigde (CGVS p 20).

Op dit punt dient ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u daadwerkelijk redenen heeft om een ernstige vrees voor terugkeer naar Afghanistan te koesteren. Bovendien strookt het gedrag dat u zelf heeft gesteld sinds uw vlucht geenszins met wat verwacht kan worden van een persoon die daadwerkelijk een dergelijke vrees heeft.

Andermaal dient te worden vastgesteld dat uw beide ouders zich nog in uw dorp Qalatak bevinden (CGVS p 9) en dat het goed met hen gaat (CGVS p 17). U meldt geen verdere ontwikkelingen in verband met uw problemen na uw eigen vertrek (CGVS p 18). Indien de taliban nog actief naar u op zoek waren met het doel u kwaad te doen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw familieleden op geen enkele wijze onder druk gezet zouden worden en hun gewone leven zouden kunnen verderzetten.

U legt een dreigbrief van de taliban voor ter staving van uw verzoek. Gevraagd wat in deze brief staat moet u het antwoord schuldig blijven. U hebt zelf de brief niet gelezen, naar eigen zeggen omdat u slechts een beetje kan lezen, maar bovendien liet u de brief ook door niemand voorlezen (CGVS p 18-19). Een dergelijk gebrek aan interesse in een cruciaal stavingstuk in uw asielaanvraag wijst geenszins op een ernstige nood aan bescherming.

Tot slot dient, wat betreft de ernst van uw vrees, nog te worden opgemerkt dat uit een opzoeking in de Eurodacvingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 16 januari 2022 internationale bescherming aanvraag in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper één à twee weken in dat land bleef (p 13).

De vaststelling dat u in een Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Uw eigen taskara en de documenten die u voorlegt in verband met het werk van uw broer, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie van uw verzoek leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt een kopie van de taskara van uw broer M.(...) voor. Die kan echter hoogstens de identiteit van M.(...) staven, dewelke in deze beslissing niet wordt betwist. Het stuk kan echter geen bewijs leveren voor jullie familieband of zijn professionele profiel, noch voor de problemen die u zelf met de taliban zou hebben gekend.

De dreigbrief van de taliban die u voorlegt is een handgeschreven document en bovendien een kopie. Dergelijke documenten kunnen eenvoudigweg vervalst worden. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegeschreven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)
blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ook laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M’Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, meer bepaald “het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 28 februari 2007 (zie bijlage 26). Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat u in Oostenrijk internationale bescherming aanvroeg met 1 januari 2002 als geboortedatum (antwoord Dublincel Oostenrijk p 1). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 februari 2022 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van 2 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2002 (zie bijlage 26). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vast aan uw minderjarigheid. U stelde zelfs dat u vijftien jaar oud bent, hetgeen zou neerkomen op een geboortedatum die nog later ligt dan die dewelke u bij registratie liet vastleggen (CGVS p 6).

Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U legt een kopie van uw taskara voor. Aangezien het om een fotokopie gaat die met enig knip- en plakwerk eenvoudig vervalst kan worden, kan hieraan geen bewijskracht worden toegekend in het licht van de medische leeftijdstest. Behalve uw leeftijd wordt in deze beslissing verder niet betwist wie u bent en waar u vandaan komt. De taskara heeft dan ook geen verdere bewijswaarde voor uw verzoek.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat uw broer M.(...) een lange carrière bij de Afghaanse veiligheidsdiensten heeft gehad, opeenvolgend bij de Nationale Politie, Lokale Politie en het Nationale Leger.

Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over uw broers carrière bij het leger, benadrukt u onmiddellijk dat u toen jong was. U kan niet meer vertellen dan dat hij werd meegenomen naar gevechten en dat hij werkte op de luchthaven van Laghman. U kan desgevraagd niet vertellen wat M.(...) dagelijks moest doen (CGVS p 11). U kan slechts bijzonder vaag vermelden dat hij cursussen volgde om tegen de taliban te leren vechten. U weet bovendien niet waar hij die cursussen volgde (CGVS p 12). Uw verklaringen zijn op dit punt ambigu, aangezien u enerzijds stelt dat M.(...) op de luchthaven van Laghman werkte en werd meegenomen naar gevechten (CGVS p 11), maar tegelijk suggereert dat hij niet veel verder geraakte dan zijn opleiding, aangezien hij na de afronding van zijn cursussen reeds verdween (CGVS p 12). Gevraagd om te verduidelijken of uw broer er al dan niet aan toe kwam om daadwerkelijk de job uit te voeren, houdt u het bij een herhaling van uw bijzonder vage stelling dat uw broer de opleiding volgde en toen op weg naar huis vermist geraakte (CGVS p 12).

Over M.(...)s voorgaande job bij de lokale politie bent u evenzeer bijzonder vaag, hetgeen verbazingwekkend is aangezien hij die job erg dichtbij uw eigen woonplaats uitoefende (CGVS p 12). Gevraagd om in zoveel mogelijk detail te vertellen over dat werk, stelt u dat u alles al verteld hebt (CGVS p 13), terwijl u tot op dat moment slechts vragen had gekregen betreffende M.(...)s periode bij het leger.

Ook bij verdere vragen over M.(...)s werk bij de lokale politie komt u niet verder dan te stellen dat M.(...) 'bij de post was' en daar 'zijn werk uitvoerde', dat hij 'vocht tegen vijanden'. De minste vraag om meer uitleg, zoals bijvoorbeeld over de gevechten die u vermeldde of over M.(...)s collega's, leidt tot het ontwijkende antwoord dat u zelf niet in dienst was. U kan niet het minste beeld schetsen van de houding van uw dorpsgenoten tegenover M.(...)s tewerkstelling. U kan geen enkele anekdote oprakelen uit de carrière van uw broer bij de lokale politie. De enige specifieke informatie die u kan verschaffen bestaat erin dat u de namen van twee commandanten van uw broer kan noemen (CGVS p 13-14).

Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over M.(...)s periode bij de nationale politie antwoordt u andermaal ontwijkend dat u daarover al alles hebt verteld (CGVS p 14), hoewel u op dat moment nog nagenoeg geen vragen over die periode had gekregen. Ook over deze fase van de carrière van uw broer schieten uw verklaringen tekort. U kan niet zeggen welke taken uw broer uitvoerde bij de nationale politie (CGVS p 14). Over zijn collega's of oversten kan u niets zeggen, noch bent u in staat een anekdote uit die periode aan te halen (CGVS p 14).

U heeft dus geenszins aannemelijk weten te maken dat uw oudere broer M.(...) een lange staat van dienst had bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Als u daadwerkelijk een broer had die jarenlang een carrière uitbouwde bij diverse veiligheidsdiensten en als u zelf het land moest ontvluchten ten gevolge van die tewerkstelling, kan toch worden verwacht dat u hierover meer in detail en op een meer geloofwaardige wijze kan vertellen. U staat bovendien nog in contact met uw familie (CGVS p 16-17), die u meer uitleg zouden kunnen verschaffen.

Zowel uzelf (CGVS p 11) en uw advocaat (CGVS p 23) halen aan dat uw gebrekkige verklaringen te wijten zijn aan het feit dat u jong was toen uw broer zijn carrière uitbouwde. Hier dient te worden opgemerkt dat uw misleidende verklaring dat u geboren bent in 2007 of zelfs nog later (CGVS p 6) niet enkel neerkomt op identiteitsfraude, maar een wezenlijke impact heeft op de inhoud en geloofwaardigheid van uw verklaringen. U bent volgens de medische leeftijdstest ten laatste geboren in 2002 (beslissing Dienst Voogdij p 2) en was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan begin 2021 (DVZ p 12) dus al minstens rond de 19 jaar oud. Het idee dat u een onwetend kind was in de jaren voorafgaand aan uw vertrek, raakt dus kant noch wal.

De documenten die u neerlegt ter staving van het professionele profiel van uw broer kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt kopieën neer van de legerbadge van uw broer M.(...) en diens bankkaart, diverse certificaten van diens werk, alsook diverse foto's van uw broer tijdens zijn werk. U kan echter geen enkele foto neerleggen van uzelf met uw broer (CGVS p 16). Uw familieband met de persoon op de foto's en documenten is dus geenszins aangetoond.

Bovendien gaat het steeds om kopieën, die eenvoudig te vervalsen zijn. Dat u niet in staat bent enige inhoudelijke uitleg te verschaffen bij de foto's die u zelf voorlegt (CGVS p 15-16), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer en de foto's die u ter staving daarvan overmaakt.

Uw gehele vluchtrelaas is gestoeld op de premisse dat uw oudere broer M.(...) bij verschillende Afghaanse orde en veiligheidsdiensten werkte en daarom gezocht werd door de taliban, waarop zij naar uw huis kwamen (CGVS p 17-18). Aangezien u dat profiel geenszins aannemelijk hebt weten te maken, komt de geloofwaardigheid van alle feiten die uit die tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid meteen ook op losse schroeven te staan. Toch bevat uw vluchtrelaas zelf ook verscheidene tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantasten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen bij het CGVS op verscheidene punten markante verschillen vertonen met die dewelke u eerder aflegde bij de DVZ. Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de reeds wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo stelde u bij het CGVS dat de taliban naar uw huis kwamen om uw oudste broer M.(...) op te eisen (CGVS p 17). Expliciet gevraagd of dat hun enige eis was, stelt u van wel (CGVS p 19-20). Bij de DVZ verklaarde u echter dat de taliban niet naar M.(...), maar naar uzelf en naar uw oudere broer A.(...) kwamen vragen, waarop uw ouders hen verzochten u en A.(...) niet mee te nemen aangezien M.(...) reeds verdwenen was (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Toen deze tegenstrijdigheid aan u werd voorgelegd, stelde u dat u bij het CGVS en de DVZ identieke verklaringen aflegde en dat de contradictie wellicht te wijten was aan de tolk op de DVZ (CGVS p 22). Er dient echter te worden opgemerkt dat u uw verklaringen bij de DVZ ondertekende en dat u geen enkel probleem bij de DVZ meldde toen u daartoe de kans gegeven werd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (p 3).

Ook de eigenlijke reden waarom de taliban u in het vizier namen, vertoont markante verschillen met uw verklaringen bij de DVZ. Zelfs indien u aannemelijk had kunnen maken dat u een broer bij het nationale leger had, quod non, blijft de vraag nog steeds waarom u persoonlijk in het vizier van de taliban kwam. Volgens uw verklaringen bij het CGVS waren zij immers enkel op zoek naar M.(...) (CGVS p 17).

Toen deze vraag aan u gesteld werd, vatte u het bezoek van de taliban andermaal samen en stelde u dat u de kleren van een talib scheurde, waarop die talib erg boos werd en u duidelijk maakte dat u niet met rust gelaten zou worden. Gevraagd of deze gescheurde kleren daadwerkelijk de reden waren dat u moest vluchten, bevestigde u tot twee maal toe dat dit inderdaad het geval was (CGVS p 20).

U sprak bij de DVZ echter nooit over de gescheurde kleren van de talib (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Dat u de eigenlijke aanleiding tot uw vrees niet vermeldde tijdens uw eerste interview, plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U kan evenmin uitleggen waarom de taliban überhaupt zo zwaar tilden aan deze gescheurde kleren. Het is immers opmerkelijk dat de taliban u zouden vervolgen louter omdat u in een handgemeen schade toebreacht aan kledij, temeer aangezien toch kan worden verwacht dat kleerscheuren voorkomen in dit soort gewelddadige situaties.

U werd hieromtrent tot twee keer toe om verduidelijking gevraagd, en twee keer benadrukte u dat u al vermoord zou geweest zijn als het land niet was ontvlucht (CGVS p 21). Dit ontwijkende antwoord biedt echter geen verduidelijking over de vraag waarom de taliban eenvoudige kleerscheuren zo'n zwaarwichtige kwestie vonden.(...)

Wat betreft deze redenering dient ook te worden opgemerkt dat u vermeldde dat uw oudere broer A.(...) niet verantwoordelijk was voor het scheuren van de kleren van een talib (CGVS p 20). Gevraagd waarom hij zich dan de toorn van de taliban op de hals haalde en het land moest ontvluchten, stelt u dat dit kwam omdat jullie in deze situatie beiden probeerden jullie vader te redden (CGVS p 20).

Niet alleen is dit motief volkomen tegenstrijdig met uw eerdere nadruk op de gescheurde kleren, het valt ook moeilijk te verenigen met de vaststelling dat uw vader aan het gevecht ontkwam en zich nog steeds levend en wel in uw dorp Qalatak bevindt (CGVS p 9). Als het voor de taliban daadwerkelijk zo'n doorn in het oog was dat jullie de verdediging van jullie vader opnamen, lijkt het logisch dat zij hem niet zomaar met rust zouden laten nadien.

Gevraagd waarom uw vader in het dorp kon blijven wonen en jullie moesten vluchten, stelt u dat hij oud is (CGVS p 21). Deze verklaring strookt echter geenszins met uw eigenlijke relaas, waarin de taliban er niet voor terugdeinsden uw vader hard aan te pakken (CGVS p 17) en uw verklaring dat uw broer A.(...) moest vluchten voor de taliban enkel omdat hij uw vader verdedigde (CGVS p 20).

Op dit punt dient ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u daadwerkelijk redenen heeft om een ernstige vrees voor terugkeer naar Afghanistan te koesteren. Bovendien strookt het gedrag dat u zelf heeft gesteld sinds uw vlucht geenszins met wat verwacht kan worden van een persoon die daadwerkelijk een dergelijke vrees heeft.

Andermaal dient te worden vastgesteld dat uw beide ouders zich nog in uw dorp Qalatak bevinden (CGVS p 9) en dat het goed met hen gaat (CGVS p 17). U meldt geen verdere ontwikkelingen in verband met uw problemen na uw eigen vertrek (CGVS p 18). Indien de taliban nog actief naar u op zoek waren met het doel u kwaad te doen, lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw familieleden op geen enkele wijze onder druk gezet zouden worden en hun gewone leven zouden kunnen verderzetten.

U legt een dreigbrief van de taliban voor ter staving van uw verzoek. Gevraagd wat in deze brief staat moet u het antwoord schuldig blijven. U hebt zelf de brief niet gelezen, naar eigen zeggen omdat u slechts een beetje kan lezen, maar bovendien liet u de brief ook door niemand voorlezen (CGVS p 18-19). Een dergelijk gebrek aan interesse in een cruciaal stavingstuk in uw asielaanvraag wijst geenszins op een ernstige nood aan bescherming.

Tot slot dient, wat betreft de ernst van uw vrees, nog te worden opgemerkt dat uit een opzoeking in de Eurodacvingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 16 januari 2022 internationale bescherming aanvraag in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper één à twee weken in dat land bleef (p 13).

De vaststelling dat u in een Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Uw eigen taskara en de documenten die u voorlegt in verband met het werk van uw broer, werden hierboven reeds besproken. De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie van uw verzoek leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat

documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt een kopie van de taskara van uw broer M.(...) voor. Die kan echter hoogstens de identiteit van M.(...) staven, dewelke in deze beslissing niet wordt betwist. Het stuk kan echter geen bewijs leveren voor jullie familieband of zijn professionele profiel, noch voor de problemen die u zelf met de taliban zou hebben gekend.

De dreigbrief van de taliban die u voorlegt is een handgeschreven document en bovendien een kopie. Dergelijke documenten kunnen eenvoudigweg vervalst worden. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegeschreven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Door verzoeker worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker zijn jonge leeftijd aanvoert ter verschoning van zijn beperkte kennis van de werkzaamheden van zijn broer M. en de details van de operaties die hij uitvoerde, kan hij niet overtuigen. Zoals in de bestreden beslissing correct werd uiteengezet, argumenteerde verzoeker hierover reeds op dezelfde manier en kon derhalve het volgende worden gesteld:

“Zowel uzelf (CGVS p 11) en uw advocaat (CGVS p 23) halen aan dat uw gebrekkige verklaringen te wijten zijn aan het feit dat u jong was toen uw broer zijn carrière uitbouwde. Hier dient te worden opgemerkt dat uw misleidende verklaring dat u geboren bent in 2007 of zelfs nog later (CGVS p 6) niet enkel neerkomt op identiteitsfraude, maar een wezenlijke impact heeft op de inhoud en geloofwaardigheid van uw verklaringen. U bent volgens de medische leeftijdstest ten laatste geboren in 2002 (beslissing Dienst Voogdij p 2) en was op het moment van uw vertrek uit Afghanistan begin 2021 (DVZ p 12) dus al minstens rond de 19 jaar oud. Het idee dat u een onwetend kind was in de jaren voorafgaand aan uw vertrek, raakt dus kant noch wal.”

Verzoeker weerlegt noch betwist de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd, die evenzeer steun vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en bijgevolg hier worden gehandhaafd: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op 28 februari 2007 (zie bijlage 26). Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat u in Oostenrijk internationale bescherming aanvroeg met 1 januari 2002 als geboortedatum (antwoord Dublincel Oostenrijk p 1). Omdat er twijfel werd geuit over uw leeftijd, werd er een leeftijdstest bij u uitgevoerd in België. Die leeftijdstest wees uit dat u op 21 februari 2022 de leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van 2 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw officiële geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 2002 (zie bijlage 26). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vast aan uw minderjarigheid. U stelde zelfs dat u vijftien jaar oud bent, hetgeen zou neerkomen op een geboortedatum die nog later ligt dan die dewelke u bij registratie liet vastleggen (CGVS p 6). Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.”*

Voorts dient de Raad nog op te merken dat het niet gaat over “de details van de operaties waaraan zijn broer deelnam” zoals verzoeker nog aangeeft in het verzoekschrift, maar louter over enige informatie waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers broer daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de aangehaalde veiligheidsdiensten in Afghanistan, doch verzoeker kwam wat betreft diens carrière bij het leger niet verder dan de stelling dat zijn broer werd meegenomen naar gevechten en werkte op de luchthaven van Laghman om vervolgens te stellen dat zijn broer niet verder kwam dan zijn opleiding en op weg naar huis vermist raakte. Wat betreft diens voorafgaandelijke job bij de lokale politie, kon verzoeker enkel verwijzen naar wat hij reeds had verteld, terwijl hij slechts vragen had gekregen over het werk bij het leger. Zijn

verdere verklaringen beperken zich tot de stelling dat zijn broer, bij de post was, dat hij daar zijn werk uitvoerde en vocht tegen vijanden, hetgeen uitermate vaag is. Het feit dat hij wel twee namen van commandanten kan noemen is niet bij machte zijn verdere onwetendheid te vergoelijken. Ook over de taken van zijn broer en collega's bij de nationale politie kan verzoeker niets vertellen, noch is hij in staat een anekdote uit de doeken te doen.

Verzoeker stelt wel dat hijzelf niet werkzaam was bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, maar wel zijn broer en hij ook geen bijzondere interesse in het leger en/of de lokale/nationale politie heeft, alsook er bijzonder weinig affiniteit mee heeft. Met een dergelijke algemeen en vaag betoog biedt verzoeker geen enkele valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing opgenomen concrete vaststellingen, waaruit het uiterst schaarse karakter van zijn kennis omtrent het werk van zijn broer blijkt. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet beter op de hoogte is van de werkzaamheden van zijn broer. Aangezien verzoekers vrees voor vervolging gebaseerd is op het profiel van zijn broer, die volgens verzoekers eigen verklaringen voor de (voormalige) Afghaanse overheid, zowel het Afghaanse leger als de Afghaanse lokale en nationale politie gewerkt zou hebben, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker deze werkzaamheden en diens profiel concreter kan duiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker met huidig verzoekschrift nog steeds niets meer kan vertellen over het werk van zijn broer, waarop hij zich steunt teneinde internationale bescherming te bekomen, hoewel hij eerder stelde nog steeds in contact met zijn familie te staan. Het louter bevestigen van zijn onwetendheid biedt overigens geen valabele verklaring voor de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Het argument dat zijn broer een gesloten persoon was die weinig praatte over zijn job, overtuigt dan ook geheel niet.

Voor zover verzoeker aanvoert dat er dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals zijn persoonlijkheid en achtergrond waaronder ook zijn intellectuele capaciteiten en beperkte scholing vallen, brengt verzoeker zelf geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om de werkzaamheden van zijn broer waarop hij zijn nood aan internationale bescherming steunt, uit de doeken te doen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij hierover meer informatie kan geven.

Van iemand die beweert dat de werkzaamheden van familieleden ten grondslag liggen aan de problematiek die hij in Afghanistan zou ervaren bij terugkeer, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hieromtrent toch enigszins coherente en concrete verklaringen over kan afleggen. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan de problemen met de taliban omwille van het werk van verzoekers broer. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij persoonlijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de taliban omwille van het door hem aangevoerde profiel van zijn broer.

Verzoeker legde tal van documenten neer met betrekking tot zijn broer M.. Gelet op verzoekers absoluut gebrek aan spontane informatie over het profiel en werk van zijn broer maakt verzoeker niet aannemelijk dat de persoon aan wie deze documenten toebehoren, daadwerkelijk zijn broer is.

Verzoeker komt met betrekking tot de motivering in verband met de voorgelegde documenten niet verder dan de stelling dat er louter bewijswaarde wordt ontzegd omdat het om fotokopieën gaat die werden neergelegd. Verzoeker gaat hiermee duidelijk voorbij aan de pertinente motivering waaruit blijkt dat er niet enkel bewijswaarde wordt ontzegd omdat het om fotokopieën gaat, maar de motivering desbetreffend gesteund is op meerdere gronden:

“U legt een kopie van uw taskara voor. Aangezien het om een fotokopie gaat die met enig knip- en plakwerk eenvoudig vervalst kan worden, kan hieraan geen bewijskracht worden toegekend in het licht van de medische leeftijdstest. Behalve uw leeftijd wordt in deze beslissing verder niet betwist wie u bent en waar u vandaan komt. De taskara heeft dan ook geen verdere bewijswaarde voor uw verzoek.

De documenten die u neerlegt ter staving van het professionele profiel van uw broer kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt kopieën neer van de legerbadge van uw broer M.(...) en diens bankkaart, diverse certificaten van diens werk, alsook diverse foto's van uw broer tijdens zijn werk. U kan echter geen enkele foto neerleggen

van uzelf met uw broer (CGVS p 16). Uw familieband met de persoon op de foto's en documenten is dus geenszins aangetoond.

Bovendien gaat het steeds om kopieën, die eenvoudig te vervalsen zijn. Dat u niet in staat bent enige inhoudelijke uitleg te verschaffen bij de foto's die u zelf voorlegt (CGVS p 15-16), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer en de foto's die u ter staving daarvan overmaakt."

In de mate verzoeker aanvoert dat er geen formele opmerkingen werden gemaakt over de neergelegde documenten hetgeen de waarachtigheid volgens hem ervan benadrukt, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. *In casu* slaagt verzoeker er niet in de familieband aan te tonen met de persoon, vermeld op de neergelegde documenten.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de voormelde gedane vaststellingen.

Wat betreft de foto die door verzoeker per aanvullende nota ter terechtzitting wordt neergelegd, stelt de Raad vast dat op basis van deze foto niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers broer betreft. Bovendien kan aan privé-foto's slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Waar verzoeker stelt dat uit de neergelegde taskara's de familiale band blijkt tussen verzoeker en zijn broer, moet worden opgemerkt dat aan verzoekers taskara geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Verzoeker baseert zich wat betreft zijn leeftijd immers op deze taskara, doch uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Hieruit volgt dat verzoeker niet kan worden bijgetreden in zijn betoog dat uit de door hem neergelegde documenten duidelijk blijkt dat zijn broer bij de Afghaanse veiligheidsdiensten betrokken was, waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt zelf problemen met de taliban te kennen omwille van het profiel van zijn broer.

Verzoeker betwist verder dat hij gesteld heeft dat de taliban op zoek gingen naar hem en zijn broer A. en niet naar zijn broer M. alsook dat hij niet gesproken zou hebben over de gescheurde kleren van een talibanstrijder. Waar verzoeker in het verzoekschrift desbetreffend de bewijswaarde van het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel trekt, dient opgemerkt te worden dat hij niet verder komt dan het uiten van algemene kritiek hierop zonder hierbij concrete elementen aan te halen.

Waar verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman, hij volledig op zichzelf aangewezen was en de taal niet spreekt en dat hij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken en de bewijswaarde van zijn handtekening op de vragenlijst bijzonder relatief is, wijst de Raad erop dat er het interview in het Pashtou verliep, een taal waarvan hij uitdrukkelijk heeft aangegeven deze voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure).

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van zijn relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dergelijke elementen te allen tijde correct en eenduidig kan weergeven.

Het algemene betoog dat hem op de Dienst Vreemdelingen vragen werden gesteld en dat hij hierop naar best vermogen heeft geantwoord, maar dat hij kort op deze vragen diende te antwoorden en hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet volstaan ter verklaring van de tegenstrijdigheden.

Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn. Zijn verklaringen werden aan hem voorgelezen in het Pashtou (zowel de vragenlijst CGVS als verklaring DVZ) en hij heeft deze ondertekend.

Waar verzoeker betwist dat hij gesteld heeft dat de taliban op zoek gingen naar hem en zijn broer A. en niet naar zijn broer M. alsook dat hij niet gesproken zou hebben over de gescheurde kleren van een talibanstrijder, gaat hij voorbij aan de inhoud van het administratief dossier. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat de taliban op zoek gingen naar hem en zijn broer A. en liet ook de gescheurde kledij van het talibanlid onbesproken (Vragenlijst, vraag 3.5.). Verzoeker wees er tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe op dat de gescheurde kleren de reden waren dat hij diende te vluchten. Ook in het verzoekschrift legt verzoeker hier de nadruk op. Bijgevolg draagt de vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde over zijn fysiek verzet en het scheuren van de kleren van een talibanlid bij tot de ongeloofwaardigheid van het relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. De stelling dat het louter scheuren van de kleren van de talibanstrijder als een fait divers wordt afgedaan in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker herhaalt voorts slechts zijn eerdere verklaringen, namelijk dat hij de details van de dreigbrief van de taliban niet kon toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud omdat hij amper geschoold is en slechts zeer beperkt kan lezen. Hiermee weerlegt hij de vaststelling niet dat hij de brief door niemand liet voorlezen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van de dreigbrief, die nog verstuurd werd voor verzoekers vlucht uit Afghanistan, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd of beperkt geschoold is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de dreigbrief te achterhalen en zich dit ook blijft herinneren. Deze brief vormen immers mee de kern van verzoekers asielaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. De stelling dat de dreigbrief past bij het door hem beschreven incident en de context van het conflict met de taliban doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op de voormelde terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarnaast voert verzoeker in zijn verzoekschrift nog aan dat hij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, stellende dat hij verwesterd is wegens zijn jarenlange verblijf in Europa, minstens als dusdanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst erop dat hij zich *“een levensstijl eigen gemaakt (heeft) die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan”* en *“door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer (heeft) over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving”*. Ook onderstreept hij dat hij een bijzonder risicoprofiel heeft omwille van de situatie van zijn broer M. en zijn vader. Ter staving van het aangevoerde risicoprofiel voegt hij als bijlage bij zijn verzoekschrift de Nansen-nota *“Nansen note 3-22 - Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”*.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu stelt de Raad echter vast dat door verzoeker niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het enkele gegeven dat verzoeker ongeveer in februari van het jaar 2021 op minstens achttienjarige leeftijd Afghanistan verliet en ondertussen ongeveer één jaar en negen maanden in België (sinds februari 2022) verblijft kan op zich niet besloten worden dat hij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij hierdoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België toont hij geenszins aan dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Voorts laat hij geheel na de beweerde westerse levensstijl die hij zich naar eigen zeggen eigen maakte op enerlei wijze te concretiseren.

Verzoeker brengt per aanvullende nota's weliswaar een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een werkschema bij doch hieruit blijkt enkel dat hij gewerkt heeft in België. Uit de neergelegde stukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker zich niet zou kunnen niet aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving.

De Raad onderstreept hierbij bovendien dat verzoeker minstens tot zijn achttiende jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker, die Afghanistan ongeveer één jaar en negen maanden geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (administratief dossier, stuk 5, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 9) alsook stelt nog steeds in contact te staan met zijn familie waardoor hij zich zou kunnen laten informeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd en/of als 'ongelovige' zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen

naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie

overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikeren te) worden geveiseerd of dat hij behoort tot een groep van geveiseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Hij laat geheel na *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daar waar verzoeker ook hier duidt op zijn "*jarenlange verblijf in Europa*", stellende dat hij hierdoor verwesterd is en geenszins vertrouwd is met de heersende gewoonten in Afghanistan, wijst de Raad erop dat wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden omwille van zijn profiel als terugkeerder, dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van zijn nood aan internationale bescherming en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen. Verzoeker toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat hij, die Afghanistan verliet op minstens achttienjarige leeftijd en aldus reeds een zekere maturiteit had, na een verblijf van ongeveer één jaar en negen maanden in België bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF